

Curtea de Apel București

Dosar nr.....

DOMNULE PREȘEDINTE

Subsemnata, **DIANA IOVANOVICI-ȘOȘOACĂ**, Senator al României și avocat, (...), în calitate de reclamată în dosarul nr. 243/2021 al C.N.C.D.,

În contradictoriu cu

1. **Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării** cu sediul în București, Piața Valter Mărăcineanu nr 1-3, sector 1, CP 010155 reprezentat prin presedinte Csaba Ferenc ASZTALOS

2. **RAED ARAFAT**, Ministerul Afacerilor Interne, Departamentul pentru Situații de Urgență, Piața Revoluției nr. 1A, sector 1, București

În termen legal, formulez prezenta

CERERE DE CHEMARE IN JUDECATA

Prin care solicit:

1. Anularea Hotărârii nr. 14 din 12.01.2022 emisă în dosarul nr. 243/2021 al C.N.C.D. ca fiind nelegală și netemeinică, adoptată cu încălcarea dispozițiilor legale și depășirea atribuțiilor.
2. Refacerea integrală a întregului probatoriu solicitat de către reclamata-contestatoare, în vederea respectării principiului aflării adevărului și al respectării dreptului la apărare al contestatoarei.
3. Să constatați că nu există un caz de discriminare, respingând pe fond acuzațiile petentului, în ceea ce privește reclamata Diana Iovanovici-Șoșoacă, și rejudecând

cauza, să respingeți cererea petentului-pârât Raed Arafat ca neîntemeiată, exercitată cu abuz de drept și încălcarea dispozițiilor legale.

2. Cu cheltuieli de judecată

Solicít, de asemenea, sa dispuneti comunicarea citatiei prin poștă și prin e-mail (...).

PRECIZARE

Pentru stabilirea corectă a calității părților implicate în prezenta cauză, trebuie menționat că atât subsemnata, cât și Raed Arafat suntem PERSOANE POLITICE, subsemnata sunt SENATOR AL ROMÂNIEI, ales prin votul poporului, iar dl RAED ARAFAT deține funcția de ministru secretar de stat în Ministerul Afacerilor Interne de peste 12 ani continuu, fiind persoană politică numită în această funcție, precum și alte câteva funcții în același minister din Guvernul României.

În fapt, prin Hotărârea nr. 14 din 12.01.2022 emisă în dosarul nr. 243/2021 al C.N.C.D. subsemnata am fost sancționată cu amendă contravențională în cuantum de 5.000 lei conform art. 26, alin.(1) din O.G. nr. 137/2000 pentru afirmațiile făcute ce reprezintă un limbaj discriminatoriu potrivit art. 2, alin.(1) coroborat cu art. 15 din O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată.

Amenda contravențională mi-a fost dată de C.N.C.D, acesta apreciind că afirmațiile *„de ce nu se duce domnul Raed Arafat în țara lui de baștină”*, *„vorbește despre dânsul la persoana a III-a, probabil că i se trage din limba țării sale natale”*, *„nu știu cum domnul Raed Arafat și-a luat examenul de cetățenie”* și *„trădătorii nu au ce căuta în România”* facute pe un post de televiziune la adresa petentului Raed ARAFAT, secretar de stat în cadrul Ministerului Afacerilor Interne, șef al

Departamentului pentru Situații de Urgență, constituie faptă de discriminare, sunt denigratoare privind naționalitatea acestuia.

Mai mult, C.N.C.D. a decis să respingă clasarea petiției nr. 2541/01.04.2021 formulată de petentul Raed ARAFAT solicitată de subsemnata pe considerentul că nu îndeplinește condițiile de formă, nefiind precizată calitatea petentului potrivit art. 11, alin.(1) din Procedura internă de soluționare a petițiilor și sesizărilor, dar nici calitatea subsemnatei și pe considerentul nelegalității și nulității probelor potrivit art. 20, alin.(6) din O.G. nr. 137/2000.

Hotărârea nr. 14 din 12.01.2022 a fost adoptată cu majoritate de voturi și o opinie separată exprimată de Popa Claudia Sorina, membru al Consiliului Director, care consideră că afirmațiile subsemnatei *”ar putea face obiectul unei fapte penale, [...] prevederile O.G nr. 137/2000 nu sunt incidente afirmațiilor făcute de Iovanovici-Șoșoacă Diana”*.

Mai mult decât atât, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării mi-a adresat mie, subsemnatei, cât și celeilalte părți reclamate, recomandarea de a evita pe viitor utilizarea unui limbaj discriminatoriu.

Scurt istoric

La data de 21.04.2021, am primit la cutia poștală a Senatului României Citația CNCD cu privire la acuzațiile dlui Raed Arafat, prin care mi s-a solicitat să comunic modalitatea de soluționare asupra căreia am decis să se judece acest dosar, iar soluționarea speței se va face în lipsă, doar cu acordul părților din dosar, din cauza pandemiei de sars-cov-2.

Pârâta a menționat expres că există posibilitatea de prelungire a măsurii adoptate, în funcție de evoluția situației pandemice.

Subsemnata am solicitat să fim audiați față în față.

La data de 03.06.2021 (data poștei), am primit citație pentru termenul din data de 15.06.2021, ora 13:30, de data aceasta la domiciliul subsemnatei învederat de mine la termenul anterior.

Subsemnata eram plecată în țară, astfel că am găst plicul destul de târziu. Am încercat să schimb tot orarul pe care îl făcusem cu 2 luni înainte, însă era imposibil: era ziua comemorării lui Mihai Eminescu și aveam fixată comemorare oficială cu depunere de coroane în Parcul Copou, alături de oficialități ale Iașului, cu participarea ieșenilor care vin în număr foarte mare la aceste evenimente, precum și persoanele deja stabilite la cabinetul parlamentar, care își luaseră zi liberă pentru a parcurge câteva sute de km, deci era imposibil să mă prezint la București.

La data de 11.06.2021 am transmis prin poștă răspunsul scris, pe care l-am reiterat la data de 15.06.2021 dimineața, transmis prin mail către CNCD, în care am solicitat să mi se acorde un nou termen, luând în considerare și zilele importante naționale la care un Senator al României este imperios necesar să participe. Odată cu această cerere am transmis și o parte din apărări.

Din acel moment nu am mai primit nicio citație până când în presă, în luna ianuarie 2022, s-a menționat că CNCD a emis un comunicat în care a menționat amendarea mea cu suma de 5.000 de lei și actele de discriminare asupra dlui Raed Arafat. **LA 6 LUNI ȘI JUMĂTATE DE LA TERMENUL PE CARE ÎL INVOCĂ.**

1. Obiectul petiției formulate de petentul Raed ARAFAT și susținerea acestuia: petentul sesizează cu petiția înregistrată sub nr. 2541/01.04.2021 la C.N.C.D. despre o posibilă faptă de discriminare la care a fost supus de către subsemnata în calitate de parte reclamată care a făcut afirmații discriminatorii privind originea/naționalitatea sa, acesta considerându-se ca fiind cetățean de naționalitate română. A depus la dosar înscrisuri și ulterior, prin două adrese (nr. 3294/05.05.2021 și nr. 4601/16.06.2021) a solicitat soluționarea în lipsă.

2. Rezumatul susținerii subsemnatei în calitate de reclamată

Prin adresa nr. 3585/14.05.2021 subsemnata am solicitat citarea fizică la audiere și ulterior, din motive temeinice adică din motivul acordării priorității unor altor evenimente ce nu puteau suporta amânare – Comemorarea poetului național Mihai Eminescu la Iași, subsemnata fiind Senator de Iași, prin adresa nr. 4520/14.06.2021 am solicitat acordarea unui alt termen de audiere.

Dat fiind faptul că petentul Raed ARAFAT, prin două adrese (nr. 3294/05.05.2021 și nr. 4601/16.06.2021) a solicitat soluționarea în lipsă, subsemnata, prin adresa 4558/15.06.2021, am arătat că nu sunt de acord cu judecarea în lipsă, că solicit un nou termen de audiere, că fapta nu reprezintă discriminare în lipsa unui criteriu, neproducându-se un efect privind restricționarea drepturilor și am solicitat clasarea petiției pe considerentul că nu îndeplinește condițiile de formă în sensul că nu este precizată calitatea petentului, calitatea reclamatei, respingerea probelor întrucât acestea au fost obținute prin utilizarea instituției în care petentul lucrează și, în final, am invocat libertatea de exprimare.

3. Procedura de citare a părților

Citarea părților s-a făcut în condițiile impuse de pandemie, părțile fiind citate pentru data de 15.06.2021 la sediul C.N.C.D.

Având în vedere că la termenul din 15.06.2021 atât subsemnata, cât și petentul și celălalt reclamat nu ne-am prezentat la audiere, subsemnata solicitând acordarea unui alt termen de audiere prin adresa nr. 4520/14.06.2021, cât și prin adresa 4558/15.06.2021, arătând că **nu sunt de acord cu judecarea în lipsă**, C.N.C.D. a apreciat că **recitarea părților nu mai este necesară**, respectându-se astfel, principiul egalității armelor, precum și dreptul la apărare, petenta având posibilitatea de a depune puncte de vedere, înscrisuri, concluzii scrise la dosar.

4. Rezumatul motivării în fapt și în drept al C.N.C.D.

Examinând motivarea în fapt și în drept se constată că pârâțul Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării a avut în vedere jurisprudența europeană a Curții Europene, decizii ale CCR, texte de articole ale Constituției, pe care doar le-a enumerat, fără să menționeze o legătură de cauzalitate între acestea și presupusa faptă de discriminare pe care aş fi produs-o..

În motivare, C.N.C.D. mai precizează că legitimitatea sancționării este dată prin nevoia de a proteja reputația și drepturile altora, în principal, cât și pentru siguranța publică, apărarea ordinii, protecția moralei, etc. și că necesitatea restrângerii într-o societate democratică este elementul cel mai subiectiv din analiza CEDO.

Mai mult, C.N.C.D. a apreciat că afirmațiile analizate, reprezentând un comportament manifestat în public, sunt de natură să vizeze atingerea demnității, să creeze o atmosferă de intimidare ostilă, degradantă, umilitoare, ofensatoare îndreptată împotriva petentului Raed ARAFAT pe criteriul originii, considerând că cineva, din cauza originii și care nu vorbește perfect limba română, nu poate fi considerat ca fiind român și nici să reprezinte românii.

MOTIVE

Plecand de la motivarea in fapt si in drept a C.N.C.D., se retine nelegalitatea si netemeinicia Hotararii nr. 14 din 12.01.2022 emisa in dosarul nr. 243/2021 al C.N.C.D. din considerentele ce succed:

Analizand Procedura interna de soluționare a petițiilor și sesizărilor din 11.04.2008 aprobată prin Ordinul nr. 144/2008, se retin lacune legislative, nascandu-se in acelasi timp si *”întrebarea legitimă, în ce măsură pe calea controlului jurisdicțional prevăzut de OG nr. 137/2000 republicată, CNCD poate să constate existența unor situații discriminatorii ce sunt în legătură indisolubilă cu aspecte de*

interpretare și aplicare a legii, care intră în mod cert în sfera de competență a activității de îndeplinire a justiției,..”¹

1. Condițiile de forma a petiției nr. 2541/01.04.2021 sub aspectul persoanei conform art.11, alin.(1) din Procedura internă de soluționare a petițiilor și sesizărilor

C.N.C.D. respinge solicitarea subsemnatei de clasare a petiției pe considerentul că nu se precizează calitatea petentului, cât și calitatea subsemnatei în calitate de reclamată, menționând că fiecare persoană are identitate multiplă, caracterizată prin gen, vârstă, religie, orientare sexuală, ocupație, profesie, apartenență etnică etc. Toate aceste identități caracterizează și formează individualitatea unei persoane. A le înșira pe toate în cadrul unei petiții este o sarcină imposibilă. Legislația nu solicită clarificarea tuturor identităților persoanelor reclamate.

Subsemnata, prin răspunsul adresat la data de 15.06.2021 am menționat:

Că solicităm CLASAREA petiției, având în vedere faptul că nu îndeplinește CONDIȚIILE DE FORMĂ, în conformitate cu prevederile art.11 din Ordinul nr.144/2008 privind aprobarea procedurii interne de soluționare a petițiilor și sesizărilor CNC.D.

Prin prisma acestei critici, vom arăta ca petentul nu precizează în conținutul petiției formulate în ce calitate formulează plângerea. Din conținutul prezentat, rezultă clar că plângerea este adresată de o instituție publică, respectiv Ministerul Afacerilor Interne – Departamentul pentru Situații de Urgență, dar conținutul vizează persoana domnului Raed Arafat, care nu are nicio legătură cu această instituție, dar care deține funcția de ministru secretar de stat.

¹ Hotărârea nr. 841/2021, punctul 72

Se impune efectuarea unei adrese catre domnul Raed Arafat, prin care să i se solicite să precizeze petiția în acest sens: cine este subiectul activ al petiției? Ministerul, conducătorul diviziei DSU sau persoana fizică Raed Arafat. Pentru că analizând fie și formal conținutul petiției, observăm că el poartă antetul MAI, descrierea faptei vizează pretinsa discriminare suferită de persoana fizică, iar semnatura este a reprezentantului funcției de șef al DSU din cadrul MAI.

Pentru o examinare corectă și o analiză pe fond a dreptului pretins lezat, se cuvine să cunoaștem cine este semnatarul petiției, ca și condiție obligatorie de formă în orice demers juridic.

Nu ne interesează faptul că petentul înțelege să se folosească de antetul unei instituții pentru a semăna un climat de teroare și teamă în rândul membrilor CNCD, încercând în acest fel să atingă obiectivitatea acestora, nu ne interesează nici faptul că reprezentanții MAI nu cenzurează la un anumit nivel actele emenate de propria instituție, ci ne interesează cine este subiectul acestei petiții.” Pentru că afirmațiile au fost făcute în cadrul unei emisiuni politice, cu privire la oameni politici care dețin funcții politice: ministru secretar de stat este o funcție politică, și nu o discuție despre persoane fizice fără funcții de răspundere în această țară iar Raed Arafat este o persoană publică.

Mai mult, vă rog să luați act că C.N.C.D. reține că subsemnata sunt om politic și persoană publică, identitate multiplă suficientă în analiza limitelor largi ale libertății de exprimare, în timp ce pentru petentul Raed ARAFAT, C.N.C.D. reține că este persoană fizică chiar din mențiunea acestuia ”cu privire la persoana mea” și NU funcționar public și persoană publică.

Întreb retoric: Având în vedere calitatea și rolul în societate a persoanei, reținerea C.N.C.D. cu privire la calitatea de om politic și persoană publică a

subsemnatei raportat la calitatea de persoană fizică a petentului Raed ARAFAT care este FUNCȚIONAR PUBLIC (secretar de stat în M.A.I., șef departament DSU) și PERSOANĂ NOTORIE reprezintă existența unui tratament diferențiat, discriminatoriu?

Or, dacă C.N.C.D. reține că petentul Raed ARAFAT este persoană fizică, se naște întrebarea legitimă: *în ce măsură pe calea controlului jurisdicțional prevăzut de OG nr. 137/2000 republicată*, CNCD poate reține adresa Ministerului Afacerilor Interne ca adresă de domiciliu a petentului și antetul petiției Ministerul Afacerilor Interne, Departamentul de Situații de Urgență, precum și semnătura acestuia și ștampila cu care a oficializat petiția: Secretar de Stat, Șef al Departamentului pentru Situații de Urgență.

Dacă C.N.C.D. a reținut că domiciliul Ministerului Afacerilor Interne menționat în petiție este legal, semnătura și ștampila instituției și funcției politice de stat, atunci C.N.C.D. trebuia să constate că **petentul Raed ARAFAT este persoană publică și secretar de stat în cadrul Ministerului Afacerilor Interne**, adică funcționar public.

Prin urmare, solicitarea subsemnatei de clasare a petiției nr. 2541/01.04.2021 sub aspectul neîndeplinirii condițiilor de formă referitor la neprecizarea calității petentului Raed ARAFAT conform art.11, alin.(1) din Procedura internă de soluționare a petițiilor și sesizărilor este fondată, având în vedere că ne confruntăm cu un petent care are calitatea de persoană publică și NU de persoană fizică și care este secretarul de stat în MAI, șeful Departamentului pentru Situații de Urgență, de aceea apare la domiciliul petentului Raed ARAFAT sediul instituției publice **Ministerul Afacerilor Interne, iar petiția a fost semnată și ștampilată în calitate de Șef DSU**. În probațiunea calității părții și a domiciliului invoc jurisprudența pârâtei C.N.C.D. – *Hotărârea nr. 460/2021, numele și domiciliul părților: Mihai Chirică, primar Iași, la sediul Primăriei Iași*

Tot pentru analizarea calității părților din petiție, ca și examinare obligatorie a calității părților în procedura CNCD, am solicitat ca petentul să precizeze față de cine formulează cererea : față de senatorul Diana Iovanovici –Șoșoacă – și aici avem în vedere strict calitatea sa de senator în legislativul României, față de politicianul Diana Iovanovici-Șoșoacă sau față de avocatul Diana Iovanovici-Șoșoacă. E importantă această precizare în contextul în care nici acest aspect nu este precizat - implicit sau explicit – în cuprinsul petiției de către petentul Raed Arafat. Considerăm că aceste aspecte trebuie lămurite obligatoriu pentru o judecată logică, clară și în spiritul legii. Arătarea calității de petent și reclamat incumbă în sarcina petentului, nu poate CNCD-ul să se substituie acestei obligații a petentului în demersul său.

Completările solicitate au ca fundament prevederile Ordinului 144/2007 privind procedura internă de soluționare a petițiilor și sesizărilor, art.20.

Cu atât mai mult având în vedere contextul larg al evenimentelor pandemice, când puterea de decizie a fost concentrată spre acest departament, când Raed Arafat a exercitat o funcție de putere și decizie, și-a permis ca în cadrul unei proceduri să facă uz nepermis de această putere, uz care să-i permită un ascendent asupra deciziei consiliului, fapt care s-a și întâmplat. Există un dubiu rezonabil asupra obiectivității membrilor acestui consiliu, dubiu ce constă în aprecierea unui subiectivism manifestat prin abuzul de putere exercitat de petent, prin declinarea funcției sale și a locului de muncă. Această lipsă de imparțialitate nu poate fi înlăturată decât prin intervenția instanței de judecată în mod corect, obiectiv, distant, înlăturând orice factor de influență care ar afecta un act de justiție corect și legal. În sprijinul acestor considerente vă rog să observați faptul că petentul nu s-a adresat în scris prin petiție normal, scrisă și semnată de mâna omului. El a făcut adrese din partea Ministerului de Interne prin care își precizează petiția : adresa nr.3294/05.05.2021 – prin care cere soluționarea în lipsă; adresa 4601/16.08.2021 prin care cere din nou, soluționarea în lipsă. Cum este posibil ca într-un act administrativ în cadrul CNCD o parte să facă

abuz și uz de putere în această manieră? Nu poate fi tolerată o asemenea practică, ne amintește de perioade triste din istorie, când a existat o imixtiune a puterii într-un act de justiție.

2. Procedura de citare a părților

Potrivit mențiunii de la punctul II din hotărâre că ”părțile au fost citate în condițiile impuse de pandemie”, la sediul C.N.C.D. pentru data de 15.06.2021, se reține că C.N.C.D. a omis să înștiințeze părțile care sunt condițiile impuse de pandemie, raportându-se la situația evoluției epidemiologice determinate de răspândirea coronavirusului SARS-CoV 2, aspect lăsat în competența acestei autorități administrative investită, prin lege organică, cu atribuții de jurisdicție administrativă specială. *Hotărârea nr. 460/2021, numele și domiciliul părților: Mihai Chirică, primar Iași, la sediul Primăriei Iași, punctual 16*

În acest sens, se reține cu just temei că C.N.C.D. nu a avut în vedere că **soluționarea petiției urmează a se face în lipsă, doar cu acordul părților din dosar**, acestea având un termen de comunicare a modalității audierii părților și posibilitatea de a trimite în scris puncte de vedere/note scrise/completări la petiție, precum și orice alte acte sau dovezi/probe.

Or, atâta timp cât nici una dintre părțile legal citate, nu s-a prezentat la audierea din 15.06.2021 și subsemnata am solicitat un nou termen pentru ședința de audiere prin adresa nr. din 14.06.2021 și adresa 4558/15.06.2021, arătând, în același timp, că **nu sunt de acord cu judecarea în lipsă**, că solicit un nou termen de audiere având în vedere motive temeinice, C.N.C.D. a omis să reciteze părțile pentru o nouă ședință de audiere, apreciind că ”recitarea părților ar fi fost doar o tergiversare a soluționării cauzei.”, prin această măsură fiind astfel respectat principiul egalității de arme și dreptul la apărare. **Despre care tergiversare vorbește pârâta, când i-a luat 6 luni de zile să se pronunțe cu privire la această cauză? Din data de 15.06.2021 când se presupune că ar fi judecat cauza, de abia la data de**

12.01.2022 s-a pronunțat și, în loc să îmi comunice decizia, a considerat că trebuie făcută public, presei, astfel încât adevărata discriminare o realizează chiar pârâta, care răspunde la comenzi politice pentru a-mi afecta imaginea și un atac grav la persoana mea.

Mai este de observat că, pentru ipoteza în care nici una din părți nu s-a înfățișat la termenul de audiere din 15.06.2021 și subsemnata am consemnat prin adresa nr. 3585/14.05.2021 *citarea fizica* și prin adresele depuse ulterior că **nu sunt de acord cu judecarea în lipsă**, că solicit un nou termen de audiere, judecarea în lipsă a cauzei ar fi fost posibilă doar dacă era și acordul subsemnatei ”*cu privire la soluționarea în lipsă a petiției*”, asigurându-se astfel principiul contradictorialității și al dreptului la apărare, procedura de citare fiind legal îndeplinită.²

Așadar, se reliefează nelegalitatea și netemeinicia Hotărârii nr. 14 din 12.01.2022 emisă în dosarul nr. 243/2021 al C.N.C.D., în condițiile în care C.N.C.D. nu a reținut faptul că subsemnata am comunicat în scris că **nu sunt de acord cu judecarea în lipsă ceea ce semnifică că nu sunt de acord cu privire la soluționarea în lipsă a petiției**, că solicit un nou termen de audiere.³

”În considerarea incidentei obiectului petiției, în câmpul de aplicare al OG nr. 137/2000 republicată, trebuie precizat că jurisdicția exercitată de CNCD este o jurisdicție administrativ-jurisdicțională ce presupune o procedură specială, care se bazează pe principiul independenței organului care emite actul față de părțile de litigiu, cu asigurarea principiului contradictorialității și al dreptului la apărare.”⁴

3. Nelegalitatea și nulitatea probelor administrate de către petentul Raed ARAFAT

Față de aspectele sesizate de subsemnata cu privire la nelegalitatea și nulitatea probelor administrate în apărare de către petentul Raed ARAFAT, probe obținute

² Ibidem, punctual 17 – 18

³ Ibidem, punctul 11 – 13

⁴ Ibidem, punctual 69

prin folosirea instituției Ministerul Afacerilor Interne, la care petentul lucrează ca secretar de stat, ori a instituției Departamentul pentru Situații de Urgență, unde deține funcția de șef departament, C.N.C.D. a reținut o situație de fapt care nu este reală, bazându-se doar pe susținerile petentului cu referire la faptele discriminatorii, chiar dacă acesta a folosit probele instituțiilor publice, menționând că subsemnata nu am dovedit și probat că înscrisurile depuse de petent ar fi nelegale sau necorespunzătoare cu adevărul, nu a depus probe prin care să contestă probele depuse de petent (punctul 40 din motivarea în fapt și în drept).

Prin urmare, din această motivare puerilă nu se poate stabili care sunt motivele apreciate de C.N.C.D. ce au determinat luarea unei astfel de măsuri de respingere a solicitării privind nelegalitatea și nulitatea probelor administrate conform art. 20, alin.(6) din OG nr. 137/2000.

În ceea ce privește probatoriul depus de către petent, am înțeles să INVOC NELEGALITATEA ȘI NULITATEA LUI în raport cu sursa de proveniență, având în vedere următoarele aspecte:

a. Se poate lesne observa faptul că transcrierea acestor capturi video din emisiuni de televiziune a fost făcută de CENTRUL DE MONITORIZARE MEDIA al MINISTERULUI AFACERILOR INTERNE. Acest minister este tocmai locul de muncă al petentului, mai mult acesta deține și o funcție de conducere importantă, și **considerăm că probele au fost obținute în mod imoral, nelegal și printr-un veritabil abuz de putere.** Acest centru se subordonează direct acestui minister, unde există o structură organizatorică ierarhică, altfel spus, **S-A ACȚIONAT LA ORDIN!**

Aprecierea provenienței probelor este deosebit de importantă în speța de față dacă avem în vedere tendința abuzului de putere ce se exercită în aceste instituții, prin folosirea fără drept a exercițiului unei funcții, pentru a fi deasupra celorlalți, cu privilegii. Orice altă persoană din minister nu ar fi obținut o asemenea probă, ce face obiectul secretului de serviciu – dacă ne raportăm la ministerul de unde provine –, dar șeful DSU, Comandantul, a obținut-o la ordin. Este un exces de putere și un veritabil abuz în serviciu, solicităm Colegiului Director să analizeze atent și minuțios și să cenzureze drastic o asemenea practică periculoasă în mecanismul probei.

Transcriptul este folosit în această speță pentru a produce o manipulare a aprecierii probei ce urmează a fi administrată. A folosit transcriptul, deși poate fi folosită chiar emisiunea în ansamblul ei, pentru a putea fi apreciată în întregime, în

curgerea ei firească, discuția interlocutorilor. **Prin transcript s-a urmărit doar desprinderea din context a unor afirmații, pentru a se realiza o inducere în eroare a celor ce urmează să aprecieze conținutul acestor transcripțe.**

Solicit, pentru o corectă apreciere în context a afirmațiilor pretins defăimate, **derularea în întregime a emisiunii, cu asigurarea prezenței mele, pentru a putea fi oferite explicații de context și conjunctură, obligatorii și necesare.** Nu trunchierea prin transcriere este aprecierea corectă, în niciun caz, domnilor, **ci aprecierea în tot a prestației mele în cadrul emisiunilor televizate, fapt ce permite aprecierea contextului întrebărilor, al dialogului participanților, al derulării mesajului de impact emoțional, aprecierea profilului invitatului, al discursului său politic.**

Revenind la transcript – este inutil ca probă, este folosit subversiv cu scopul de a deturna prin forfecare un adevăr al unei emisiuni. Este o tactică practică de servicii, în manipulare, adesea, pentru a desprinde din context un element, astfel încât să modifice percepția receptorului și ducă indubitabil la deturnarea adevărului, în sensul dorit de manipulator. Solicit, îndreptățit de toate argumentele mai sus-enunțate, înlăturarea acestor probe – transcripțe – de la dosarul cauzei și administrarea, la cererea mea, a emisiunilor în ansamblul lor, cu asigurarea prezenței mele, în vederea exercitării active a dreptului meu la apărare.

4. Dreptul de demnitate al persoanelor de altă origine cu referire la discriminare

C.N.C.D. apreciază că afirmațiile făcute de subsemnata prin sintagmele sus menționate, exprimate în public, reprezintă discriminare conform art. 2, alin.(1) coroborat cu art. 15 din OG nr. 137/2000, ce vizează atingerea demnității care sa creeze o atmosferă de intimidare ostilă, dovedită umilitoare, ofensatoare îndreptată împotriva petentului Raed ARAFAT pe criteriul originii străine.

C.N.C.D. a mai retinut că:

tensiuni. Atacurile la adresa petentului s-au desfășurat într-o situație extrem de tensionată, la introducerea unor măsuri impuse de pandemie, reclamații dorind să discrediteze aceste măsuri prin persoana considerată a fi responsabilă de ele. Reclamații puteau critica aceste măsuri și fără afirmații cu caracter rasist, fără să utilizeze expresii care au ofensat în mod gratuit.

Or, exprimarea liberă prin acele afirmații nu înseamnă afirmații cu caracter rasist.

În conformitate cu dispozițiile art. 2 alin.1 din O.G nr.137/2000, „Potrivit prezentei ordonanțe, prin discriminare se înțelege orice deosebire, excludere, restricție sau preferință, pe bază de rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, categorie socială, convingeri, sex, orientare sexuală, vârstă, handicap, boală cronică necontagioasă, infectare HIV, apartenență la o categorie defavorizată, precum și orice alt criteriu care are ca scop sau efect restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale sau a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice”.

Astfel se poate considera discriminare:

- o diferențiere
- bazată pe un criteriu
- care atinge un drept.

Diferențierea întemeiată pe unul din criteriile menționate la art 2, alin.(1) din O.G 137/2000 trebuie să se refere la persoane aflate în situații comparabile [art.1, alin.(3) OG 137/2000], care să fie tratate în mod diferit datorită apartenenței lor la una dintre categoriile prevăzute în acest act normativ.

Astfel, raportat la cele menționate, C.N.C.D. ar fi trebuit ”sa rețină și să analizeze dacă prin tratamentul aplicat petentului i s-ar fi încălcat acestuia un drept recunoscut de lege, în baza unui criteriu interzis, fără o justificare obiectivă, comparativ cu alte persoane aflate pe poziție de egalitate.”, mai exact C.N.C.D. ar

fi trebuit să se refere la persoane aflate în situații comparabile, dar care sunt tratate în mod diferit datorită apartenenței lor la una dintre categoriile prevăzute în textul de lege menționat.

De asemenea, tratamentul diferențiat trebuie să aibă ca efect restrângerea ori înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor recunoscute de lege, condiție care nu este îndeplinită în speța de față, deoarece petentul Raed ARAFAT și-a exercitat în condiții de egalitate, drepturile în continuare, iar într-o situație de presiune, în pofida pregătirii profesionale, expresiile folosite de subsemnata nu au caracter rasist, reflexul subsemnatei nu a fost unul rasial, ci a fost un semnal de alarma că petentul Raed ARAFAT trebuie să respecte legea și normele de conduită dintr-un stat de drept, indiferent de naționalitate, religie, origine, fără nici un fel de discriminare negativă sau pozitivă, că petentul nu este discriminat de nimeni.

Pe fondul acestor afirmații, C.N.C.D. s-a raportat la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului (în continuare CEDO) în domeniu prin care s-a stipulat că *”diferența de tratament devine discriminare atunci când se induce distincții între situații analoge și comparabile fără ca acestea să se bazeze pe o justificare rezonabilă și obiectivă”*.⁵

Asadar, *pentru a ne găsi în situația unei fapte de discriminare, tratamentul aplicat pentru două situații comparabile trebuie să fi fost diferit, iar subsecvent, tratamentul diferențiat trebuie să urmărească sau să aibă ca efect restrângerea ori înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale ori a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.*⁶

⁵ Hotararea nr. 556/2020, punctual 39, teza intai

⁶ Idem, punctul 41

Concret, în situația în care petentul Raed ARAFAT s-a considerat discriminat, prezumând existența unei discriminări directe ori indirecte, sarcina probei în ceea ce privește punerea efectivă în aplicare a principiului egalității de tratament revine persoanei acuzatoare de discriminare, adică petentului Raed ARAFAT care ar fi trebuit să dovedească că nu a avut loc o încălcare a principiului menționat.

În acest context, subsemnata în calitate de reclamată ar putea contesta existența unei astfel de încălcări, stabilind prin orice mijloc legal, în special că tratamentul aplicat persoanei care se consideră discriminată este justificat de factori obiectivi și străini de orice discriminare pe baza unui criteriu interzis.⁷ Or, petentul Raed ARAFAT nu a probat punerea efectivă în aplicare a principiului egalității de tratament.

Mai mult, chiar dacă, în cuprinsul art.2, alin.(1) din OG nr. 137/2000, republicată, se regăsește sintagma ”*orice alt criteriu*” introdusă pentru ca enumerarea criteriilor să nu fie una limitativă, acesta trebuie identificat pentru producerea unei fapte de discriminare, în timp ce C.N.C.D. ar fi trebuit să rețină și să analizeze dacă prin tratamentul aplicat petentului Raed ARAFAT i s-ar fi încălcat acestuia un drept recunoscut de lege, în baza unui criteriu interzis, fără o justificare obiectivă, comparativ cu alte persoane aflate pe poziție de egalitate.

Și mai mult, se reține că fapta de discriminare este determinată de existența unui criteriu, iar între acest criteriu și faptele de discriminare sesizate trebuie să existe o legătură de cauzalitate, numai atunci putându-se spune că acele criterii sunt definitorii pentru producerea unei fapte de discriminare.

Având în vedere cele menționate raportat la pretențiile petentului Raed ARAFAT prin prisma și a prevederilor art. 1 din O.G. nr. 137/2000 republicată, se

⁷ Jurisprudența Curții Europene de Justiție, cauza Bilka Kaufhaus, parag.31; cauza C-33/89 Kowalska [1990] ECR I-2591, parag. 16; cauza C-184/89 Nimz [1991] ECR I-297 parag. 15; cauza C-109/88 Danfoss [1989] ECR 3199, parag. 16; cauza C-127/92, Enderby [1993] ECR 673 parag. 16.

reține că dreptul la demnitate nu a fost încălcat prin expresiile sus menționate, astfel că nu se constată întrunirea elementelor constitutive ale faptei de discriminare, ci reiese faptul că este vorba despre un conflict mult mai vechi legat de măsurile stabilite de autorități prin HCNSU-uri, prin intermediul petentului Raed ARAFAT din funcția de secretar de stat în cadrul Ministerului Afacerilor Interne și de șef al Departamentului pentru Situații de Urgență, în contextul combaterii pandemiei de coronavirus.

Față de aceste aspecte nu se poate reține o atitudine discriminatorie fata de petent și care a condus la crearea unei atmosfere degradante, umilitoare, ofensatoare, adică expresiile sus menționate nu sunt fapte discriminatorii care să constituie discriminare conform art. 2, alin. (1) din O.G. 137/2000, republicată.

5. Dreptul la exercitarea libertății de exprimare.

În conținutul hotărârii, uzând de practica CEDO, C.N.C.D. arată că libertatea de exprimare are o importanță specială pentru politicieni, libertatea discursului politic nu este absolută prin natura sa, că pentru afirmațiile cu caracter rasist și politicienii pot fi condamnați, nebeneficiind de imunitate.

În acest context, pentru expresiile sus menționate la adresa petentului Raed ARAFAT apreciate ca fiind discriminatorii, C.N.C.D m-a sancționat cu amendă, având în vedere că:

- a) discriminarea a vizat o persoană;
- b) afirmațiile rasiste reprezintă o încălcare gravă a dreptului la demnitate;
- c) reclamata a utilizat în mod repetat aceste afirmații ce pot produce efecte nu doar privind reclamatul, dar și alte persoane stabilite în România;
- d) reclamata este om politic, formator de opinie;
- e) reclamata nu a mai fost sancționată anterior de CNCD.

De asemenea, C.N.C.D. a reținut că afirmațiile analizate aduc atingere demnității petentului Raed ARAFAD prin crearea unei atmosfere ostile, degradante,

umilitoare, de intimidare, doar pe susținerile petentului și a probelor folosite din arhiva instituției în care lucrează ca secretar de stat și șef departament.

CNCD a considerat că statutul de om politic și persoană publică implică o mai mare răspundere în exercitarea libertății de exprimare, recomandându-mi ca pe viitor să evit utilizarea unui limbaj discriminator.

Or, din cele menționate mai sus, se reține că expresiile nu au caracter rasist, au fost spuse într-o emisiune TV în care contextul era definitiv, dacă pârâta ar fi fost curioasă să afle adevărul, nu să răspundă la comenzi politice, contextul era cu totul altfel, în condițiile în care emisiunea era un semnal de alarmă că petentul Raed ARAFAT trebuie să respecte legea și normele de conduită dintr-un stat de drept, indiferent de naționalitate, religie, origine, fără nici un fel de discriminare negativă sau pozitivă, că petentul nu este discriminat de nimeni, că demnitatea petentului Raed ARAFAT nu a fost afectată, acesta și-a exercitat în condiții de egalitate, drepturile în continuare. Mă întreb, de ce CNCD nu sancționează întregul popor român pentru ceea ce îl acuză și pentru afirmațiile pe care poporul le face împotriva acestuia, acuzații grave și insulte inimaginabile, în niciun caz întrebări fără nicio calificare discriminatorie pe care subsemnata le-am făcut? **Mai mult, exprimările celuilalt reclamat Mihail Neamțu, sunt mult mai grave și într-un alt context, însă acesta a fost sancționat cu avertisment. Care sunt principiile pe care CNCD le-a avut în considerare și criteriile pe care s-a bazat în sancționarea diferită a două persoane care s-au referit la petent?**

În Constituția României "*Libertatea de exprimare a gândurilor, a opiniilor sau a credințelor și libertatea creațiilor de orice fel, prin viu grai, prin scris, prin imagini, prin sunete sau prin alte mijloace de comunicare în public, sunt inviolabile* (art. 30, alin. 1), precum și că "***Cenzura de orice fel este interzisă.***" (art 30 al.2), iar în Convenția Europeană a Drepturilor Omului ratificată de România prin Legea nr. 30 din 18 mai 1994, se spune că: "***Orice persoană are dreptul la libertate de***

exprimare. Acest drept include libertatea de opinie și libertatea de a primi sau a comunica informații ori idei fără amestecul autorităților publice și fără a ține seama de frontiere...” (art. 10 al. 1)

De altfel, atât Convenția mai sus citată (art. 10 alin. 2), precum și practica Curții Europene a Drepturilor Omului în aplicarea acestui text, stabilesc clar care sunt condițiile ce trebuie să fie întrunite ca libertatea de exprimare definită în alin. 1 să fie supusă unor restrângeri sau să fie sancționată.

Or, C.N.C.D. mi-a stabilit calitatea de persoană politică și persoană publică și NU de persoană fizică, în timp ce petentului Raed ARAFAT i-a stabilit calitatea de persoană fizică și NU de funcționar public și persoană publică, pentru a putea aplica sancțiunea cu amendă, considerând libertatea de exprimare ”prețioasă pentru orice persoană, dar în mod deosebit are un caracter indispensabil pentru persoanele alese în funcții de demnitate publică, pentru partidele politice și pentru membrii acestora, deoarece ei reprezintă pe cei care le dau votul, răspund preocupărilor acestora și le apără interesele. ”⁸

Totuși, este esențial a se constata că subsemnata am calitatea de persoană fizică la fel ca și petentul Raed ARAFAT care este calificat de C.N.C.D. ca persoană fizică în loc de funcționar public, demnitar, persoană publică, astfel că mă pot exprima liber în public, fără a răspândi și conduce la creșterea intoleranței față de petent, la încălcarea dreptului la demnitate a acestuia.

Având în vedere considerentele, obiectivul urmărit de subsemnata raportat la obiectivul urmărit de petentul Raed ARAFAT, rolul în societate al subsemnatei ca persoană fizică, precum și al petentului ca persoană fizică raportat la aspectele sesizate de petent, se constată că nu se întrunesc elementele constitutive ale faptei de discriminare (restrângerea dreptului de demnitate) în conformitate cu art.2, alin.1 coroborat cu art. 15 din O.G nr.137/2000, că nu s-a adus atingere petentului prin

⁸ Corneliu Bârsan, Convenția Europeană a drepturilor omului, Comentată și adnotată, vol. I, pag. 750, pct 66.

expresiile folosite în contextul tensiunilor generate de epidemia de Coronavirus, că petentului Raed ARAFAT nu i s-a încălcat dreptul la demnitate.

Din jurisprudența Curții, relevată cu titlu de principiu în cauza Handyside împotriva Marii Britanii și reiterată în alte cauze (Lingens v Austria, Oberschlick vs. Austria, Castels vs. Spania, Dalban vs. Romania, Jersild vs. Danemarca, Goodwin vs. Marea Britanie), rezultă că libertatea de exprimare constituie unul dintre fundamentele esențiale ale unei societăți democratice și una dintre condițiile prioritare pentru progresul societății și împlinirile personale. **Ea se aplică nu numai "informațiilor" sau "ideilor" primite în mod favorabil sau considerate ca inofensive, ci și celor care lovesc, șochează sau neliniștesc o persoană sau o parte a populației, în baza pluralismului, toleranței și spiritului de deschidere fără de care o societate democratică nu poate exista (Handyside c. Regatului Unit; Jersild c. Danemarcei; Vogt c. Germaniei)**

Libertatea de exprimare determină protecția sporită pe care instanța europeană o acordă liberei discutări a subiectelor ce prezintă interes public. Așa cum am arătat, emisiunea respectivă, precum și subiectele emisunii, constituie un subiect de interes public, astfel cum a fost definită de instanța europeană în cauza Lingens împotriva Austriei ("chestiune care afectează viața comunității"). **Întrucât Curtea a fundamentat necesitatea protejării libertății de exprimare în primul rând pe valoarea pe care aceasta o reprezintă ca mijloc pentru asigurarea bunei funcționări a unei societăți democratice, de aici decurge poziția privilegiată acordată liberei discutări a chestiunilor de interes general și a discursului politic (Lingens c. Austriei, Castells c. Spaniei, Thorgeir Thorgeirson c. Islandei).**

Presă joacă un rol indispensabil de « câine de paza » (Thorgeir Thorgeirson, 25 iunie 1992) și permite publicului să primească informații asupra problemelor dezbătute în arena politică sau în legătură cu alte sectoare de interes public (Lingens, 8 iulie 1986, §41).

Libertatea presei furnizează opiniei publice unul dintre cele mai bune mijloace de a cunoaște și a judeca despre ideile și atitudinile conducătorilor săi. Astfel, limitele criticii admisibile sunt mai largi la adresa oamenilor politici, deoarece aceștia se expun în mod inevitabil și conștient unui control atent al faptelor și gesturilor lor, atât din partea jurnaliștilor, cât și din partea masei de

cetățeni (Lingens). Limitele criticii admisibile sunt încă și mai largi la adresa Guvernului. Într-un sistem democratic, acțiunile sau omisiunile Guvernului trebuie să fie plasate sub controlul atent nu numai al puterilor legislative și judiciare, dar și al presei și al opiniei publice (Castells, 23 aprilie 1992, Feldek, 12 iulie 2001) ori petentul Raed Arafat “funcționează în cadrul aparatului ministerial” deci al Guvernului după cum chiar și el menționează în petiție, pe care o și semnează în această calitate, iar probele sunt obținute de instituția la care își exercită demnitatea publică.

Despre judecățile de valoare la adresa unui om politic sau funcționar guvernamental, CEDO a stabilit că limitele criticii admisibile sunt mai largi și în cazul ”Desjardin împotriva Franței” și a acordat jurnaliștilor dreptul de a recurge la o doză de exagerare și de provocare și de a utiliza expresii care ar putea să fie considerate drept polemice sau chiar lipsite de măsură pe plan personal (Lopes Gomes da Silva, 28 septembrie 2000, §§34-35)

În cazul “Lingers versus Austria”, CEDO a formulat un principiu care merită amintit în cauza de față :

“Libertatea presei este unul dintre cele mai eficiente mijloace prin care publicul află și își formează opinii despre ideile și atitudinile conducătorilor politici. În sens larg, libertatea dezbaterii politice este esența conceptului de societate democratică, concept care domină Convenția în întregul său. Limitele criticii acceptabile sunt mai largi cu privire la politicieni (și alte persoane publice asimilate acestora n.n.) decât în raport cu indivizii obișnuiți. Spre deosebire de aceștia din urmă, politicienii trebuie să accepte în mod conștient și inevitabil verificarea strictă a fiecărui cuvânt și faptă, atât din partea jurnaliștilor cât și din partea marelui public și în consecință trebuie să dovedească un grad mai mare de toleranță...”

Decizia CEDO este lăsată în contextul definit de o altă decizie, a Curții Supreme Americane, dată cu ocazia judecării speței „New York Times versus Sullivan” în anul 1964:

„...dincolo de circumstanțe, speța în cauză a degajat un principiu esențial pentru relația dintre persoanele publice și presă. Dacă o persoană „obișnuită” în cazul procesului, nu este obligată să probeze reaua credință a jurnalistului, orice persoană

publică este confruntată, în eventualul proces de calomnie cu această dificilă misiune. **Dovada probațiunii le revine celor afectați de afirmație**”.

În virtutea raționamentului Curții Supreme, **„angajamentul profund în direcția principiului conform căruia dezbateră pe marginea chestiunilor publice (sau de interes public n.n.) trebuie să fie lipsită de inhibiții, liberă și fără restricții, și că această dezbateră poate include și atacuri vehemente, caustice și câteodată neplăcute la adresa Guvernului și a oficialilor publici”**. (citată din **„Manual de Jurnalism”, fila 85, autor Mihai Coman, Editura Polirom 2001**).

Învedereăm instanței că materialul televizat are un caracter mixt, adică atât informativ, ce corespunde noțiunii de “afirmare a unor fapte”, cât și de opinie, ce corespunde noțiunii de “judecată de valoare”.

Trebuie avut în vedere mai ales faptul că subsemnata nu a avut intenția de a afecta în mod gratuit reputația reclamantului, întrucât am acționat cu bună-credință în îndeplinirea sarcinilor de informare a publicului (pe care ni le-am asumat), câtă vreme în cauză nu s-a făcut dovada relei noastre credințe.

Rugăm instanței să aprecieze faptul că, în speță pe lângă imputațiile factuale la adresa reclamantului, exprimările conțin și o serie de judecăți de valoare, exprimând pe această cale o părere personală în termeni ne-juridici.

Sub acest aspect, Curtea Europeană a considerat că, într-o societate democratică, personalitățile publice se expun controlului permanent din partea cetățenilor, și, sub rezerva bunei-credințe (ce nu poate fi pusă la îndoială în speță), fiecare trebuie să poată atrage atenția opiniei publice asupra situațiilor pe care le consideră ilegale.

Cu privire la limitele criticii admisibile, se admite că ele sunt mai largi față de o persoană publică decât față de un simplu particular, persoana publică expunându-se în mod inevitabil și conștient unui control atent al gesturilor și faptelor sale, atât din partea presei cât și din partea cetățenilor și trebuie să arate o mai mare toleranță.

Pe de altă parte, persoana publică are în mod cert, dreptul de a-i fi protejate reputația, chiar în afara cadrului vieții private, dar imperativele acestei protecții trebuie puse în balanță cu interesele discuției libere asupra chestiunilor în cauză, excepțiile de la libertatea de exprimare fiind de strictă interpretare (cauza Oberschlick contra Austriei). Mai mult, trebuie făcută o

distincție între fapte și judecăți de valoare, acestea din urmă nepretându-se la o demonstrație a exactității lor.

Decizia CCR 629/09.10.2018, care stă în apărarea subsemnatei:

”30. Prin Decizia [nr. 924](#) din 1 noiembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 787 din 22 noiembrie 2012, Curtea a statuat că dispozițiile art. 69 [alin. \(1\)](#) din Constituție stabilesc principiul potrivit căruia parlamentarii sunt în serviciul poporului. **"Aceștia, beneficiind de legitimarea textului constituțional menționat, trebuie să dea dovadă de aplecare spre discutarea, dezbaterea și rezolvarea problemelor comunității și nicidecum să le ignore. De asemenea, Curtea reține că nicio autoritate sau instituție publică nu poate limita sau nega acest principiu, senatorii și deputații exercitându-și mandatul în conformitate cu interesul superior al comunității și cu respectarea competențelor strict determinate prin Constituție"** [în același sens, a se vedea Decizia [nr. 411](#) din 14 iunie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 588 din 21 iulie 2017, [paragraful 32](#)].”

În al șaptelea rând, cu privire la dreptul la liberă exprimare și dreptul la opinie, drepturi constituționale, invoc Hotărârea CEDO – Cazul Morice contra Franței (Cererea nr. 29369/10), având în vedere că subsemnata sunt și avocat, iar motivarea CEDO în acest caz prezintă similarități cu situația subsemnatei în calitate de Senator al României, mai ales raportat la considerentele Curții Constituționale prezentate anterior, CONSIDERENTELE PREZENTEI DECIZII FIIND APLICABILE PENTRU IDENTITATE DE RAȚIUNE ȘI ÎN CAZUL SUBSEMNATEI.

„6. În cadrul misiunii și a obligațiilor sale profesionale de a apăra drepturile și interesele clientului său, avocatul joacă de asemenea un rol esențial în administrarea echitabilă a justiției. În comentariul Cartei principiilor esențiale ale avocatului european a CCBE, rolul avocatului este definit la punctul 6 după cum urmează: „un avocat, indiferent dacă acționează pentru o persoană fizică, o persoană juridică sau pentru stat, are misiunea de a asista și de a reprezenta în mod fidel clientul său, de a acționa asemeni unui profesionist respectat de terți și de a fi un actor indispensabil pentru buna administrare a justiției. Întrunind toate aceste

aspecte, avocatul, servind cu bună credință interesele clientului său și veghind la respectarea drepturilor acestuia, îndeplinește, de asemenea, o funcție socială, aceea de a preveni și a evita conflictele, de a veghea la soluționarea acestora în conformitate cu principiile recunoscute ale legislației civile, publice sau penale, pentru a facilita evoluția dreptului, precum și pentru a ocroti libertatea, justiția și statul de drept”. După cum se arată în paragraful 1.1 din Codul deontologic al avocaților europeni al CCBE, respectul pentru misiunea avocatului este o condiție esențială pentru statul de drept și pentru o societate democratică. Principiile de bază ale Națiunilor Unite privind rolul baroului arată că protecția adecvată a libertăților fundamentale și a drepturilor omului, fie că sunt economice, sociale sau culturale ori civile și politice, de care orice persoană trebuie să poată să se bucure, impune ca fiecare să aibă acces efectiv la serviciile juridice furnizate de avocați independenți. Principiul 12 amintește că avocații, în calitate de agenți esențiali ai actului de administrare a justiției, își păstrează în orice moment onoarea și demnitatea profesiei lor

... 78. Din acest punct de vedere, chiar și aparențele pot avea o anumită importanță sau, cu alte cuvinte, „justiția nu trebuie numai să fie îndeplinită, ea trebuie să fie și percepută ca fiind îndeplinită” (a se vedea De Cubber, citat mai sus, § 26). Motivul este acela că se află în joc încrederea pe care trebuie să o inspire publicului instanțele dintr-o societate democratică. Așadar, orice judecător în legătură cu care există motive legitime de suspectare a lipsei imparțialității trebuie să se retragă (a se vedea Castillo Algar împotriva Spaniei, 28 octombrie 1998, § 45, Rapoartele 1998-VIII, și Micallef, citat mai sus, § 98).

..“(i) Libertatea de exprimare constituie una dintre temelii esențiale ale unei societăți democratice și una dintre condițiile de bază necesare pentru progresul societății și pentru realizarea de sine a fiecărui individ. Sub rezerva respectării

prevederilor alineatului 2 din Articolul 10, acest principiu se aplică nu numai „informațiilor” sau „ideilor” care sunt primite în mod favorabil sau privite drept inofensive sau cu indiferență, ci și celor care sunt ofensatoare, șocante sau deranjante. Printre acestea se numără cererile de pluralism, toleranță și gândire liberă fără de care nu există o „societate democratică”. După cum este prevăzut în Articolul 10, această libertate este supusă unor excepții, care... trebuie totuși interpretate în sens strict, iar nevoia de a aplica restricții trebuie stabilită în mod convingător...

(ii) Adjectivul „necesar” în sensul Articolului 10 § 2, implică existența unei „nevoi sociale presante”. Statele Contractante au o anumită marjă de apreciere în a evalua existența unei astfel de nevoi, dar aceasta merge mână în mână cu supervizarea de la nivel european, cu adoptarea atât a legislației cât și a deciziilor prin care se aplică, chiar și a celor pronunțate de o instanță independentă. Curtea are așadar autoritatea de a pronunța hotărârea definitivă cu privire la caracterul reconciliabil al unei „restricții” cu libertatea de exprimare, așa cum este aceasta protejată prin Articolul 10.

125. Mai mult, în ceea ce privește nivelul de protecție, Articolul 10 § 2 din Convenție prevede o sferă de aplicare mică pentru restricțiile legate de discursul politic sau dezbaterile pe teme de interes public (vezi spețele *Sürek c. Turciei* (nr. 1) [GC], nr. 26682/95, § 61, CEDO 1999-IV; *Lindon, Otchakovsky-Laurens și July c. Franța* [GC], cu numerele 21279/02 și 36448/02, § 46, CEDO 2007-IV; și *Axel Springer AG c. Germania* [GC], nr. 39954/08, § 90, CEDO 2012). Prin urmare, un nivel ridicat de protecție a libertății de exprimare, în care autoritățile au astfel o marjă foarte îngustă de apreciere, va fi acordat în mod normal în situații în care observațiile fac referire la o chestiune de interes public, cum este mai ales cazul remarcilor legate de funcționarea puterii judecătorești, chiar în contextul unor

proceduri aflate încă pe rol pentru ceilalți învinuiți (vezi *Roland Dumas c. Franța*, nr. 34875/07, § 43, 15 iulie 2010, și *Gouveia Gomes Fernandes și Freitas e Costa c. Portugalia*, nr. 1529/08, § 47, 29 martie 2011). **Un anumit grad de ostilitate (vezi dosarul *E.K. c. Turciei*, nr. 28496/95, §§ 79-80, 7 Februarie 2002) și gravitatea potențială a anumitor remarci (vezi *Thoma c. Luxembourg*, nr. 38432/97, § 57, CEDO 2001-III) nu înlătură dreptul la o protecție de nivel înalt, dată fiind existența unei chestiuni de interes public (vezi *Paturel c. Franța*, nr. 54968/00, § 42, 22 Decembrie 2005).**

127. În cele din urmă, natura și gravitatea sancțiunilor impuse sunt la rândul lor factori de luat în considerare în evaluarea proporționalității ingerinței. După cum a subliniat anterior Curtea, **ingerința în libertatea de exprimare poate avea un efect de descurajare a exercitării libertății respective.** Natura relativ moderată a amenzilor nu este suficientă pentru a nega riscul unui efect de descurajare a exercitării libertății de exprimare, acest lucru fiind cu atât mai inacceptabil cu cât este vorba despre un avocat care are obligația de a asigura apărarea clienților săi (vezi *Mor*, citat mai sus, § 61). În general, **deși instituțiile Statului, în calitate de garanți ai ordinii publice instituționale, sunt îndreptățite să fie protejate de către autoritățile competente, poziția dominantă ocupată de instituțiile respective impune autorităților o anumită reținere în a apela la proceduri penale (vezi *Castells c. Spania*, 23 aprilie 1992, § 46, Seria A nr. 236; *Incal c. Turciei* [GC], 9 iunie 1998, § 54, Rapoartele 1998-IV; *Lehideux și Isorni c. Franța*, 23 septembrie 1998, § 57, Rapoartele 1998-VII; *Öztürk c. Turciei* [GC], 28 septembrie 1999, § 66, CEDO 1999-VI; și *Otegi Mondragon c. Spania*, nr. 2034/07, § 58, CEDO 2011)."**

Mai mult decât atât, cadrul hotărârilor din cauzele *Lingens* (*Lingens v. Austria*, 8 iulie 1986, § 46, Seria A nr. 10) și *Oberschlick* (*Oberschlick c. Austria* (nr. 1), 23 mai 1991, § 63, Seria A, nr. 204), Curtea a făcut o distincție între

declarațiile referitoare la fapte și judecățile de valoare. Existența faptelor poate fi demonstrată, în timp ce adevărul unor judecăți de valoare nu poate fi dovedit. Cerința de a dovedi adevărul unei judecăți de valoare este imposibil de îndeplinit și încalcă însăși libertatea de opinie, care este o parte fundamentală a dreptului garantat prin Articolul 10 (vezi De Haes și Gijssels c. Belgia, 24 Februarie 1997, § 42, Rapoartele din 1997-I). Însă atunci când o afirmație devine judecată de valoare, proporționalitatea unei ingerințe poate depinde de existența unei „baze faptice” suficiente pentru afirmația contestată: dacă nu există, respectiva judecată de valoare se poate dovedi excesivă (vezi cauza De Haes și Gijssels, citată mai sus, § 47; Oberschlick c. Austria (nr. 2), 1 iulie 1997, § 33, Rapoartele 1997-IV; Brasilier c. Franța, nr. 71343/01, § 36, 11 Aprilie 2006; și Lindon, Otchakovsky-Laurens și July, citată mai sus, § 55). Pentru a face distincția dintre o afirmație bazată pe fapte și o judecată de valoare, trebuie să se ia în considerare circumstanțele cauzei și tonul general al observațiilor (vezi Brasilier, citat mai sus, § 37), ținând cont de faptul că afirmațiile referitoare la chestiuni de interes public, pot, pe acest temei, să constituie judecăți de valoare mai degrabă decât afirmații bazate pe fapte (vezi Paturel, citat mai sus, § 37). După cum a constatat deja Curtea, este necesar să se facă diferența între declarațiile bazate pe fapte și judecățile de valoare (vezi alineatul 126 de mai sus). Existența faptelor poate fi demonstrată, iar veridicitatea judecăților de valoare nu este susceptibilă a fi probată; cerința demonstrării veridicității unei judecăți de valoare este imposibil de îndeplinit și încalcă însăși libertatea de exprimare, care este o parte fundamentală a dreptului garantat prin Articolul 10 (ibid.). În plus, existența măsurilor de protecție procedurale în favoarea acuzatului în procedurile de defăimare este unul dintre factorii care trebuie luați în considerare la evaluarea proporționalității unei ingerințe în virtutea Articolului 10. Mai precis, este important pentru acuzat să i se ofere o șansă reală de a dovedi că a avut o bază faptică suficientă pentru afirmațiile făcute (vezi, printre alte autorități, Steel și Morris c. Marea Britanie, nr. 68416/01, § 95, CEDO 2005-II; Andrushko c. Rusiei, nr. 4260/04, § 53, 14 octombrie 2010; Dilipak și Karakaya c. Turciei, numerele 7942/05 și 24838/05, § 141, 4 martie 2012; și Hasan Yazıcı c. Turciei, nr. 40877/07, § 54, 15 aprilie 2014). În speța de față nu s-a acordat o astfel de șansă.

Curtea reiterează faptul că, în contextul Articolului 10 din Convenție, trebuie să se ia în considerare circumstanțele și contextul general împotriva căruia au fost făcute declarațiile în chestiune (vezi, printre alte autorități, Lingens, citat mai sus, § 40, și Bladet Tromsø și Stensaas c. Norvegiei, nr. 21980/93, § 62, CEDO 1999-II).

Având în vedere aspectele reliefate, vă învederez faptul că subsemnata sunt egală în drepturi cu orice alt coleg Senator, nu suntem în raporturi de subordonare unii față de alții, reprezentăm prin vot popular poporul român, pentru declarații și opinii politice nu răspundem conform art. 72 Constituție, or, la emisiunea menționată am fost invitată în calitate de Senator al României, exprimându-mi opinii politice inclusiv raportat la Șeful Departamentului de Situații de Urgență, persoana politică Raed Arafat și demnitarul, și funcționarul public Raed Arafat, nefiind singura persoană politică care a exprimat judecăți de valoare și opinii politice la adresa acestuia, dar sunt singura sancționată, pentru că sunt singurul om politic care are curajul să îl înfrunte și să spună adevărul.

Pe lângă cele menționate cu privire la încălcarea Constituției României, considerăm că sancțiunea aplicată raportat la motivele invocate, constituie o ingerință disproporționată în dreptul parlamentarului, omului politic de a-și folosi libertatea de expresie și atribuțiile parlamentare, precum și să își îndeplinească obligațiile constituționale și legale, precum și dreptul celorlalți de a critica un om politic, și nu este „necesară într-o societate democratică” în sensul Articolului 10 din Convenție.

6. IN CEEA CE PRIVESTE FONDUL CAUZEI, hotărârea este netemeinică pentru considerentele pe care le vom expune în continuare:

Aprecierea faptei de discriminare este netemeinică. CNCD nu face decât o expunere generală prin definirea noțiunii de discriminare și înșiruirea prin informare a unor decizii CEDO. Dar speța reclamă particularitate, individualizare și apreciere. Nu s-a făcut acest fapt în cauză. Deci nu s-a efectuat o corectă judecare a speței, ci doar s-au înșiruit norme, criterii generale și spețe europene. S-au aplicat formal, pe 7 pagini de hotărâre, aprecieri în afara speței.

Cu privire la fapta de discriminare propriu-zisă, imputată reclamatei din cauză, aceasta privește afirmațiile pretins-făcute de către aceasta cu prilejul unei emisiuni televizate pe postul de televiziune :

- “de ce nu se duce domnul Raed Arafat în țara lui de baștină...”
- “vorbește despre dânsul la persoana a III-a, probabil că i se trage din limba țării sale natale...”
- “nu știu cum domnul Raed Arafat și-a luat examenul de cetățenie...”

- “trădătorii nu au ce căuta în România...” (scos total din context, nu i se adresa petentului)

Aceste afirmații sunt scoase din context, trunchiate din tema emisiunii și a subiectului supus dezbaterii publice. De altfel, reclamata nici nu a avut vreo posibilitate să cunoască această emisiune, să poată analiza curgerea dialogului, întrebările moderatorului, subiectul vizat, pentru ca să poată lămuri aceste afirmații.

Solicităm instanței de fond audierea reclamatei-contestatoare în cadrul administrării nemijlocite a acestei probe în instanța de judecată, video, cu posibilitatea urmăririi corecte a derulării cadrelor și a dialogului din emisiune. Doar astfel pot fi apreciate și calificate în mod corect aceste afirmații, împrejurările derulării acestora și intenția reclamatei-contestatoare.

În sine, speța reclamă o analiză amănunțită, profundă, pe câteva paliere de apreciere diferite, care să poată contura cu adevărat, la final, o apreciere justă a cauzei. Nu superficial, pe repede-înainte, la ordin și de frica MAI, ci în aplicarea întocmai a normelor ce guvernează un act de judecată într-un stat de drept.

Trebuie tranșată calitatea reclamatei în cauză, mesajul ei, în contextul cunoscut al crizei politice, sanitare, fapt ce a generat un val imens de nemulțumiri la nivel social. Revolta socială este o realitate, vocile s-au ridicat, oamenii au protestat, iar creditarea imaginii petentului Arafat a fost compromisă. Acesta este contextul social general la care raportăm reacția reclamatei, care, se știe, a fost și este o prezență civică permanentă. Practic, ea a transmis nemulțumirea generală, reacția de respingere a factorului de coerciție manifestat prin deciziile impuse prin limitarea drastică, spre 0, a drepturilor și libertăților cetățenilor. Există deci un fenomen de creștere a revoltei, a presiunii maselor nemulțumite asupra actului de guvernare. Guvernării, prin reprezentanți, nu sunt nici ei scutiți de sacrificiul imaginii, unii își sacrifică iremediabil întreaga carieră. Acestea sunt riscurile asumate de către fiecare dintre cei ce sunt la putere în criză, prin urmare este un risc asumat.

În calitate sa de politician, reclamata își asumă un mesaj social intens, incisiv, expunând puternicilor zilei care sunt frământările și nemulțumirile celor mulți pe care îi reprezintă. Este în rolul ei, în discursul ei politic, o permanentă asumare a vocii nemulțumirii sociale. Are dreptul și abilitatea politică de a folosi o retorică a discursului, a dialogului, care o impun. Viața politică a cetății nu este una de pension, asta ar fi trebuit să știe dl. Arafat când a acceptat șefia SMURD –MAI, când a emis și aplicat politici restrictive incisive.

Mai apoi se impune o analiză corectă a limbajului, când se cuvine analiza lexicului, a contextului permis de discurs și manifest politic ale unui politician. Nu formal, nu desprins din context, ci în ansamblu, cu surprinderea permisivității unei retorici specifice limbajului politic.

De aceea, într-o apreciere înțeleaptă și aplicând regulile raționamentului, nu vom desprinde din context anumite afirmații, trunchiate din întregul mesajului, ci vom aplica toate principiile în mod corect, pentru o judecată dreaptă.

Solicităm refacerea în totalitate a probatoriului în instanță, pentru a permite reclamatei să exercite activ dreptul său la apărare.

7. Hotărârea contestată cuprinde ea însăși elemente de discriminare în raport chiar cu aprecierea pedepselor aplicate. Astfel, deși se reține și în sarcina celui alt reclamat, Neamțu Mihail, fapta de discriminare, acesta este pedepsit mai blând, doar cu sancțiunea avertismentului.

Este clar că s-a acționat la comandă politică, manifestată fățiș prin adresele făcute în numele instituției de putere unde lucrează petentul. Este un exercițiu de presiune, de abuz incalificabil, practică ce trebuie înlăturată de urgență de către instanța de judecată, în vederea restabilirii legalității.

A fost încălcat grav principiul dreptului la apărare al contestatoarei Diana Iovanovici-Șoșoacă. Astfel, contestatoarea-reclamată a solicitat audierea sa nemijlocită, comunicarea probelor – inclusiv proba audio-video pe suport tehnic privind emisiunea apreciată în speță ca având declarații de natura discriminatorie. Proba vizionării este una necesară, mai ales că se examinează un fragment dintr-o emisiune, când trebuie înlăturate toate elementele de dubiu, de rupere din context, de forfecare a minutelor de transmisie – fapt ce nu poate fi făcut decât cu prezența nemijlocită a persoanei în cauză, să-i permită să cunoască nemijlocit conținutul, să-i poată contesta veridicitatea, indicând pe fiecare minut de transmisie, elementul de examinat. De altfel, CNCD a precizat în motivul respingerii cererii de amânare, un motiv al pandemiei, motiv neîntemeiat. Pandemia a reprezentat o dificultate a organizării activității chiar a instanțelor de judecată, dar acestea au asigurat cu sfințenie dreptul la apărare, implicit la un proces echitabil – Art. 6 CEDO.

În realitate, CNCD a masacrat dreptul petentei la apărare, argumentele oferite sunt nelegale, netemeinice și vădesc de departe o lipsă crasă de imparțialitate. Nu a existat niciun motiv de celeritate, nu poți cere reclamatei să depună concluzii scrise, câtă vreme aceasta nu cunoaște în mod nemijlocit conținutul emisiunii, nu poate

pune întrebări, nu poate da explicații – în strategia de apărare specifică unei astfel de probe: să conteste veridicitatea înregistrării emisiunii, să ceară oprirea pe minutul vizat în apărare, să ceară o eventuală expertiză tehnică. Această procedură la CNCD se substituie unui veritabil act de judecată, unde regimul probelor e mult mai lejer de administrat, permite o cercetare prin implicare mult mai largă față de instanța de judecată. Dar acest lucru nu a fost făcut de către CNCD. Probele au fost respinse implicit și aruncate scurt la adăpostul concluziilor scrise. Solicităm înlăturarea concluziei CNCD din pct.10, Cap.II, vizând intenția părților de tergiversare prin nedepunerea concluziilor scrise. Cum să formulezi concluzii, când probele ți-au fost masacrate prin respingere și necomunicare pentru cunoaștere ? Nu, acest fapt nu poate fi tolerat, și de aceea, solicităm instanței de judecată refacerea integrală a întregului probatoriu solicitat de către reclamata-contestatoare, în vederea respectării principiului aflării adevărului și al respectării dreptului la apărare al contestatoarei.

Omul politic Diana Iovanovici-Șoșoacă, are căderea și, mai ales îndrituirea unui profil original, de noutate, ceea ce este subliniat și de mesajul său politic. Mesajul politic are în principal la bază, discursul politic, fapt ce permite o abordare retorică a unei realități economice, sociale, pe care politicianul o aduce la cunoștința publicului în modul în care el înțelege să se facă auzit. Televiziunea este mijlocul modern prin care politicianul se exprimă, e o tribună de la care el poate, întrebuițând arta retorică, să transmită mesajul ce se diseminează la cât mai mulți privitori. Arta de a-și alcătui și transmite discursul, ține de cultură, de originalitatea, de inspirația politicianului, care are voie, în asemenea împrejurare, să exagereze anumite contexte, oameni, situații, tocmai pentru a atrage atenția publică spre un fenomen ce îngrijorează sau atinge un sistem de valori comune. Am ținut să subliniez aceste aspecte obligatorii, în rațiunea în care urmează să analizați afirmațiile omului politic invitat în emisiune și să aplicați corect algoritmi logicii și rațiunii în sistemul de apreciere al probelor. Și, nu în ultimul rând, să aplicați prezumțiile – fapt obligatoriu, dacă ne raportăm la situația singulară la nivel de umanitate a acestui context pandemic ce a determinat limitarea fără precedent a drepturilor și libertăților umane. Acest fapt determină cu atât mai mult ca omul, politicianul și, nu în ultimul rând, avocatul Diana Iovanovici-Șoșoacă să aibă o reacție vie, sănătoasă, fermă de împotriva la asemenea atentat. E obligatorie, chiar. El nu are nevoie să justifice intensitatea retoricii sale în raport de un fenomen, de un om, de un comportament, el doar analizează și exprimă în numele unui sistem de valori lezate, în apărarea lor. A analiza prin prisma unei petiții de discriminare un asemenea demers politic

complex, echivalează cu o cenzură aplicată subversiv, prin alte mijloace decât până acum, ceea ce excede cadrului legal.

Probe : înscrisuri, interogatoriul pârâților, audierea integrală a emisiunii/emisiunilor, probe audio-video, articole din presă, martor : Victor Ciutacu, realizatorul emisiunii Punctul Culminant, pentru a fi citat la Sediul România TV, office@rtv.net, precum și orice altă probă a cărei necesitate ar reieși din dezbateri.

În drept: art. 20, alin.(9), (10) din OG nr. 137/2000 republicata, Legea nr. 554/2004, art.11, alin.(1) din Procedura interna de soluționare a petițiilor și sesizărilor, Lege 137/2000 privind sanctionarea și combaterea faptelor de discriminare republicata, normele legale naționale și internaționale invocate în prezenta, nelimitându-se la acestea.

DATA

SEMNĂTURA

WWW.LUMEAJUSTITIEI.RO